

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 206/2020
05.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Николић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Градско саобраћајно предузеће Београд“, са седиштем у Београду, ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4047/18 од 13.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 05.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4047/18 од 13.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 208/18 од 21.09.2018. године, у ставу првом изреке, одбијен је тужбени захтев да се поништи као незаконито решење туженог од 18.12.2017. године о отказу уговора о раду тужиоца. У ставу другом изреке одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад. У ставу трећем изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4047/18 од 13.09.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 208/18 од 21.09.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући законитост и правилност побијане пресуде у границама одређеним чланом 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена апсолутно битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог до 20.05.2012. године, када му је отказан уговор о раду, по решењу туженог бр. .. од 22.05.2012. године. Наведено решење је поништено као незаконито пресудом Првог основног суда у Београду П1 2255/2012 од 29.05.2013. године, која је потврђена у жалбеном поступку пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5583/13 од 29.01.2016. године. По правноснажности првостепене пресуде, тужени је вратио тужиоца на рад. Након тога, пресудом Врховног касационог суда Рев2 1230/2016 од 22.06.2017. године преиначене су првостепена и другостепена пресуда, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду бр. .. од 22.05.2012. године и да га врати на посао. Дана 18.12.2017. године тужени је донео решење о престанку радног односа тужиоца, са позивом на одлуку Врховног касационог суда Рев2 1230/2016 од 22.06.2017. године.

Код напред утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови налазе да је отказ уговора о раду тужиоца, изречен решењем од 18.12.2017. године, у сагласности са одредабама Закона о раду.

Овакав став образложен је наводима да је отпао правни основ по коме је тужилац враћен на рад код туженог, као и да оспорено решење није засновано на новом отказном разлогу, већ на разлогу садржаном у решењу о отказу уговора о раду од 22.05.2012. године, које је по одлуци Врховног касационог суда оцењено као правно ваљано. Према схватању нижестепених судова, решење оспорено у овој парници од 18.12.2017. године само декларише ситуацију из решења од 22.05.2012. године.

По оцени Врховног касационог суда, наводи ревизије тужиоца којима оспорава правилност примене материјалног права од стране другостепеног суда нису основани.

Правилан је закључак нижестепених судова да је оспореним решењем оснажено решење туженог од 22.05.2012. године, за које је у судском поступку утврђено да је законито. Тужилац након враћања на рад није учинио било какву повреду која за последицу има отказ уговора о раду, нити је отказ уговора о раду од 18.12.2017. године заснован на било каквом новом догађају. Овим решењем само је формализован отказ уговора о раду по ранијем решењу, чија је законитост испитана у судском поступку и за које је одлуком суда по ванредном правном леку утврђено да је законито.

Наиме, тужени је морао да поступи по правноснажној судској одлуци којом је утврђена незаконитост решење о отказу уговора о раду тужиоца и налогу суда да тужиоца врати на посао. Враћање тужиоца на рад, дакле, последица је правноснажно утврђене незаконитости отказа уговора о раду у смислу члана 191. став 1. Закона о раду. Међутим, како је таква одлука преиначена по ванредном правном леку, а захтеви за поништај решења о отказу од 22.05.2012. године и враћање на рад одбијени као неосновани, то је тужени оспореним решењем од 18.12.2017. године изнова поступио у складу са првостепеном пресудом, али према другачијој (преиначеној) садржини. Поновно изрицање отказа је деклараторног карактера, а не конститутивног, будући да је промена радноправног статуса тужиоца наступила по решењу од 22.05.2012. године. Такође,

отказни разлог, те чињенице и докази који га потврђују, садржани су ранијим решењем о отказу уговора о раду.

Нису од утицаја наводи ревизије да тужилац пре доношења решења од 22.05.2012. године није радио на пословима ... (на које радно место је реинтегрисан), већ на пословима ... у служби за Прво, јер је право тужиоца на враћање на рад у сваком случају престало (отпало) након преиначавајуће одлуке у поступку по ревизији, а друго јер је радно место на коме је тужилац раније радио укинато, па је приликом враћања на посао био распоређен на одговарајуће радно место (према стручној спреми и способностима) у складу са актом о систематизацији туженог.

Ни осталим ревизијским наводима није доведена у питање законитост и правилност побијане одлуке, будући да тужилац у садржини ревизије понавља наводе које је износио у жалби, на које је другостепени суд одговорио јасним и образложеним разлозима, а које и ревизијски суд прихвата.

Имајући у виду да је приликом пресуђења правилно примењено материјално право и то члан 191. став 1. Закона о раду, то је ревизија тужиоца одбијена као неоснована, применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић